

god Økonomi indenfor Statsskovenes Administration vil bestræbe sig for at udsætte saa meget som muligt af, hvad der ikke er absolut paatrængende nødvendigt. Det er allerede tidligere oplyst, at disse Anmærkninger til det foreliggende Lovforslag stammer fra et saa tidligt Tidspunkt som Foraaret 1921, og derfor var de allerede foreldede ved Lovforslagets Forelæggelse, og det Synspunkt, som de bygger paa, er netop under Hensyn til den Arbejdsløshed, som er fremkommet senere, fuldstændig forladt baade i Ministeriet, Direktoratet for Statsskovene, ligesom ogsaa indenfor de enkelte Skovdistrikters Ledelse. Forholdet er nu saaledes for Skovbrugets Vedkommende, at Hugsten i private Skove er saa godt som helt standset, fordi man ikke kan afsætte Træet, og fordi Skovene er stærkt udhuggede efter den udstrakte Benyttelse, der blev gjort af dem i Krigsaarene. Ganske det samme er Tilfældet for Statsskovenes Vedkommende, og dette har medført, at det vil være umuligt ved Hugst i Skovene af Gavntræ og Brændsel at beskæftige den Arbejdstyrke, som var beskæftiget de nærmest foregaaende Aar, og særlig vanskeligt er Forholdet i det Distrikt, som det ærede Medlem omtalte, nemlig Palsgaard-Distriktet, hvor det drejer sig om Plantagearealer. Forholdet er det, at med den nuværende Brændselspris kan den Vedmasse, der ophugges netop i disse Distrikter, sjældent betale endog blot Arbejdslønnen til selve Ophugsten, og ligger der store Dynger af Træ fra tidligere Aar, som først skal afsættes, lægger det selvfølgelig en dæmpende Haand paa yderligere Skovning af Træet.

Derimod er der et andet Forhold, som det ærede Medlem ogsaa fremdrog, og som i denne Henseende fortjener den største Opmærksomhed, og det er, at ved den stærke, jeg kan næsten sige hensynsløse, Skovning, som fandt Sted i Krigsaarene, er der adskillige Arealer, der nu trænger til Kultivering, adskillige Veje er næsten helt ødelagt ved den stærke Kørsel. Der er, uden at det i mindste Maade kan betegnes som noget kunstigt, man finder paa, Brug for at foretage Vejforbedringsarbejder og Kultiveringsarbejder i de ældre Skovarealer, ligesom der naturligvis ogsaa skal foretages nye Kultiveringsarbejder. I Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte, kan jeg her sige, at det er et almindeligt Ønske indenfor alle Skovdistrikternes Ledelse ligesom i Skovdirektoratet og Landbrugsministeriet, at vi i saa høj Grad som muligt kan tage fat paa

disse Arbejder. Vi har Gang paa Gang fra Distrikterne faaet Anmodning om Bevilgning til at tage saadanne Arbejder op, og i intet Tilfælde har vi sagt nej til, at Arbejder af denne Beskaffenhed blev bragt til Udførelse. Jeg er ikke kendt med de Forhold, det ærede Medlem har fremdraget for dette bestemte Distrikt, men jeg skal gøre dem til Genstand for en Undersøgelse. Jeg føler mig imidlertid paa Forhaand forvisset om, at man ogsaa i dette Distrikt som i andre Distrikter vil gøre alt, hvad der kan gøres, for gennem Iværksættelse af den Slags Arbejder, som det ærede Medlem nævnte, og som jeg ogsaa her har nævnt, at beskæftige en saa stor Arbejdstyrke som muligt.

Sluttelig maa jeg maaske overfor det ærede Medlems direkte Spørgsmaal vedrørende Dansk Skovforening sige, at denne har mig bekendt intet som helst at gøre med Administrationen af Statens Skove. Jeg har ikke i nogen Sag haft Forbindelse med denne Forening vedrørende Administration eller Lønningsbestemmelser. Men jeg tror, at det ærede Medlem i nogen Grad tager fejl af denne Forenings Virksomhed, hvis han tror, at den gaar over til at blive en Slags Arbejdsgiverforening. Nej, der findes en Arbejdsgiverforening indenfor dansk Skovbrug. Dansk Skovforening er, saaledes som det ærede Medlem ogsaa til at begynde med antog, en rent faglig, førstmæssig Forening, der arbejder for faglige Fremskridt indenfor Skovbruget, ligesom Landbo- og Husmandsforeningerne gør det indenfor Landbruget.

Jeg tror hermed at have besvaret de Henstillinger og Spørgsmaal, der her er stillet, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Rode: Den højtærede Minister udtalte, at det var Skik at opføre Beløbet til Præmiering ved Skuerne med en afrundet Sum, der svarede nogenlunde til, hvad man regnskabsmæssigt har konstateret, at der i næstforegaaende Aar var anvendt. Hvis dette havde været rigtigt, havde der været god Grund til at opføre de 330 000 Kr. i Aar, og saa havde det været vanskeligt at henstille at forandre dette Beløb. Men Ministeren husker paa dette Omraade fejl. Forholdet er det, at der hvert Aar siden 1912—13 paa Budgettet har været opført 230 000 Kr., ligegyldigt om Regnskabet de foregaaende Aar har vist noget mere eller mindre. Ogsaa da Summen var steget stærkt i 1919—20, fastholdt man for 1920—21 og 1921—22 det samme Beløb, 230 000 Kr. Derfor mener jeg, at det er urigtigt nu at forandre den hævdvundne Fremgangsmaade paa et Tids-